

Publicerad 2006-05-15 22:35 av Bill Larsson

Only för scenen, gläube I.

Mosaik

Och psssst stormade vi
som en vindens melodi

blåste, viskade i deras öra
alla de som ville höra
alla de som hade tid
att sätta sig ned, ta strid
mot livets försvinnande,
timglasets rinnande
(och jo, jag lovar och svär
vi viskade ungefär så här):

- Först när pennan slutat glöda
kan ni kalla oss för döda.

Vi är fakirerna som famlar desperat efter plåster,
de kroniskt kåta munkarna som tar in på kloster.
Och kursiveringarna är bara bokstäver i motvind:
låter armarna fällas ut så att orden lättar, slår mot din kind.

Och folk som tjuvar
de sätts i burar
bakom murar
och rymmer
från bekymmer

som att drunkna i drivor
av tevebilagor och brända skivor.

Samtidigt / Oss andra försöker de få att gå fot, slå rot, växa fast, grow fast, (fast - faster - fastest), fastare,
fastna, faster, moster, foster

och vi är ju alla släkt
så sov inte den björn du väckt

men våra fötter är inga rötter.

Och de svartklädda Poeterna, de bara skriver om motljus, hotljus

medan allt vi söker är medljus, ledljus.

Vi vill ju bara vara såna lustiga lurifaxer
ta stora jättekliv, hoppa över galaxer

krypa, simma, gå emot strömmen
kämpa, slåss och vinna drömmen

och bli utstirrade
bli språkförvirrade:

Someone will kill Bill.
Someone will kill me.
Någon kommer att killa mig.

- So what?
- Så vadå?
- Så va'?'
- Sova.

Sedan fattar vi, skrattar vi, nattar vi
alla våra kommande generationer i våra förenade nationer i kalla relationer.

Och drömmer, glömmar, verklighet, värlighet
och värker som Sverker

Olofsson som en gnällig kommunist, javisst, men som har något visst – motståndskraft vi aldrig haft och ett
fett hett jävlaranamma som mamma -
med sin röda soptunna, alla dagens intryck, lågtryck försvunna, nedbrunna.

Och vi som sänder händer mot andra länder
Dit vi aldrig vart, men där guldets är svart.

Medan tanke och tid rinner igenom oss
som vatten

om natten

om natten

Och stjärnorna i våra ögonfransar
de dansar

bär lansar
faller i bågar
för att de vågar
Du är värd
deras svärd

För visst ser du den tysta stjärnan som längtar hit
den tindrar

och lindrar

och lindrar

Singlar sakta ner i oss
vi vaknar

och saknar

och saknar

Samtidigt som tiden rinner, hinner
finner minnen, sinnen

medan vi sliter, biter loss, rafsar, krafsar åt oss små, små smulor av storkosmos
som utslitna höstkrattor på grannens gräsmattor
som bara ligger och tigger utan löv, utan love, without love
faller gallren som gallrar, skallrar, skiljer trötta slitna viljor och nötta vita liljor
från längtan och de som sängtar.

Och sedan, när vi dödat ledan
först när vi saknat, slaknat färdigt,
först när vi vaknat värdigt

först när pennan slutat glöda
kan ni kalla oss för döda.

Det var ungefär så vi viskade
och de få som satt kvar tittade på oss
som om vi vore överförfriskade
de trodde vi ville slåss och slet sig loss

drog vidare ut bland de tomma ansiktslösa utan doft, utan drömmar
och blev återigen ett levande lapptäcke utan färger, utan sömmar.

De bleka veka ville inte leka,
inte låta orden eka.

De hade slutat glöda,
blivit levande döda.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bill Larsson med Poeter.se id #4667 innehar upphovsrätten